

Острието
на
самуряя

*На Майкъл, по неизброими причини,
но най-вече, защото те обичам*

BLADE OF THE SAMURAI

Text Copyright©2014 by Susan Spann

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved. Всички права запазени

© Антония Стоянова, превод, 2016 г.

© St. Martin's Press, корица, 2016 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2016 г.

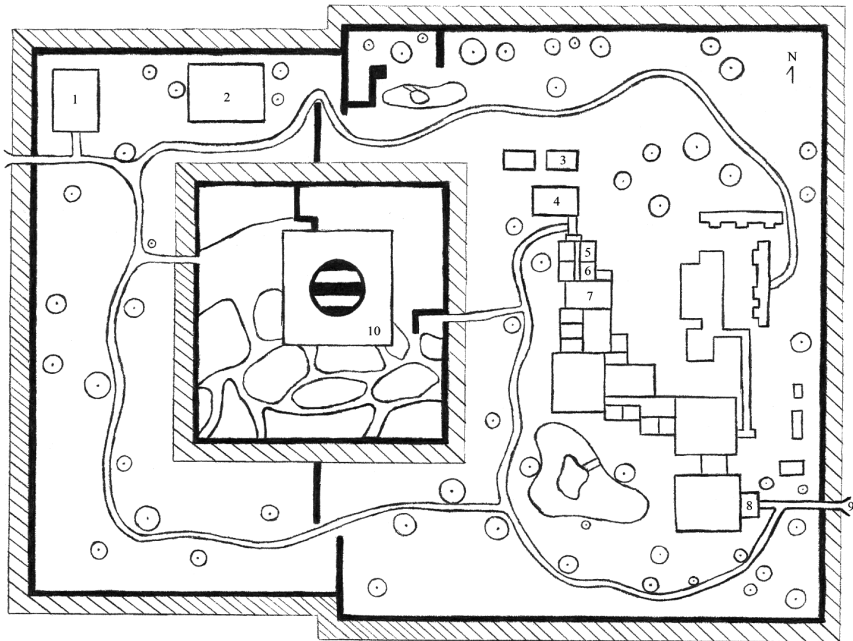
ISBN 978-954-398-471-8

СЮЗЪН СТАН
Острието
на
самурая

Разследванията на шиноби

КАРТА НА ШОГУНАТА АШИКАГА

1. Конюшня
2. Площадка за спаринг
3. Склад
4. Кухня
5. Личен кабинет на Ашикага Сабуро
6. Външен кабинет на Ашикага Сабуро (използван и от Ито Казу)
7. Приемна зала (в ремонт)
8. Вход на имението бакуфу/Чакалня
9. Източна порта
10. Лична резиденция на шогун Ашикага

Глава 1

Хиро отвори очи в тъмното. Нощта обгръщаше с булото си стаята и само снопът лунна светлина, който струеше от отворената врата на верандата, нарушаваше мрака. По неподвижния въздух и ъгъла на лунния сноп Хиро позна, че беше час преди зазоряване.

За повечето къщи в Киото отворената врата беше опасна проява на непредпазливост. Но за Хиро, наемен убиец *шиноби*, който сега изпълняваше длъжността на телохранител, вратата беше ранна система за предупреждение, която току-що свърши отлична работа.

Той напрегна слух, за да долови звука, който го събуди. Чу само тишина.

Нещо мръдна върху краката на Хиро – котето му Гато потрепна в съня си. Това даде успокоение на *шиноби*. Слухът на Гато беше по-остър от неговия и котката никога не проспиваше непознати звуци.

Хиро се прозя и затвори очи, за да претегли ползите от сутрешните упражнения срещу още два часа сън. Дъска изскърца на верандата.

Очите на Хиро се отвориха като светкавица. Котето повдигна глава и наостри уши по посока на звука.

Хлабавата дъска се намираще между вратата на Хиро и тази на съседната стая, където спеше отец Матео. Йезуитът искаше да оправи скърцащата дъска, но Хиро беше настоял да я оставят така, защото тя беше важен помощник в задачата на *шиноби* да пази португалския си повереник.

Хиро се измъкна от юргана и нахлузи чифт широки панталони. Докато стягаше връзките на маншетите им, за да не се оплете в тях

6 | в случай на битка, той се послуша за второто изскърцване. По него щеше да разбере кога нарушителят вдига крак от дъската.

Не чу нищо.

Прилив на адреналин отпусна мускулите на Хиро. Само друг *шиноби* би могъл да мине толкова безшумно, че дъската да не изскърца втори път.

Той не губи време да се чуди защо ли е дошъл наемен убиец. Кланът на Хиро, Ига рю, му беше заръчал да пази живота на йезуита с цената на своя и Хиро нямаше намерение да се проваля. Той грабна един кинжал от бюрото си и се покатери бързо по рафтовете, вградени в южната стена на стаята. Добре че ги беше укрепил, за да могат да издържат на тежестта му.

Стената свършваше там, където започваха покривните греди, така че един човек преспокойно можеше да приклепне под заострения сламен покрив. Хиро пропъзля на най-близката греда и погледна отгоре в стаята на отец Матео. Йезуитът спеше дълбоко.

Сянка закри лунната светлина и на вратата на Хиро застана човешка фигура. Неканеният гост спря само за миг и после прекрачи прага.

Гато изви гръб и изсъска, преди да изчезне в сенките.

Наемният убиец носеше капишон, който скриваше лицето му. Той стъпваше по пода, извивайки пръсти навътре, което беше отличителна походка на Ига рю.

Този убиец не беше дошъл за португалския свещеник.

Хиро стисна кинжала си и се приготви за скок. Щом пое последен дъх, преди да скочи, той долови лекия, но несъмнен мирис на скъпо масло за коса от голтерия.

Мисълта за предателство лумна в главата на Хиро като огън. Само един *шиноби* от Ига използваше такъв аромат и до този момент Хиро го беше смятал за брат.

Да забие нож в гърдите на Казу би било почти толкова болезнено за Хиро, колкото самоубийство.

Почти, но не съвсем.

Хиро скочи от гредата точно в мига, когато отдолу Казу прошепна:

– Хиро? Трябва да ми помогнеш.

Хиро вече не можеше да се върне назад. Единствено успя да отметне ръка встрани, за да не нанесе фатален удар с ножа.

Казу отскочи, препъна се и заби лице във футона.

Хиро се приземи тихо с ножа в ръка. Щеше да даде възможност на Казу да обясни, но нямаше да намали бдителността си. Казу вдигна ръце.

– Хиро, чакай! Аз съм.

– За малко да те убия – изсъска Хиро. – Какви ги вършиш? Защо идваш тук без предупреждение, и то по това време?

Казу отметна капишона към раменете си. Разтревожените му очи отразиха лунната светлина.

– Станало е убийство в шогуната.

– Шогунът? – Изражението на Хиро омекна, щом разбра защо Казу беше поел този риск.

Шогун Ашикага подкрепяше присъствието на йезуитите в Киото, въпреки настояването на противниците му да изгони португалските мисионери или да ги екзекутира като шпиони. Смъртта на шогун би застрашила както живота на отец Матео, така и мисията на Хиро да пази свещеника.

– Не шогун – прошепна Казу, – братовчед му Сабуро.

– Твоят началник? – Хиро пак закипя от гняв. Едвам се съдържаше да не избухне. – Да не си се побъркал? Рисувах да разкрият и двама ни, като идваш тук.

– Моля те. – Гласът на Казу секна и това напомни на Хиро, че Казу беше само на двайсет години в сравнение с двайсет и петте на Хиро и макар по-младият *шиноби* да бе дошъл в Киото първи, Хиро беше наемен убиец години преди Казу да получи първото си официално поръчение – да шпионира в шогуната на Ашикага.

– Убили са Сабуро с моя кинжал – продължи Казу. – Шогунът ще реши, че аз съм убиецът.

– Това не извинява глупавата ти постъпка. – Хиро вдиша бавно, за да успокои яда си. Не се получи. – Май нищо не си научил. Ако нещо заплаши твоето прикритие, напускаш Киото. Дори новак знае да не излага на риск другите.

– Съжалявам. – Угризения заляха гласа на Казу. – Паникьосах се.

– Защо дойде тук? – попита Хиро. – Защо не избяга?

– Нямаше как да напусна града. Никой не може да премине външните барикади нощем без пропуск за пътуване и основа-

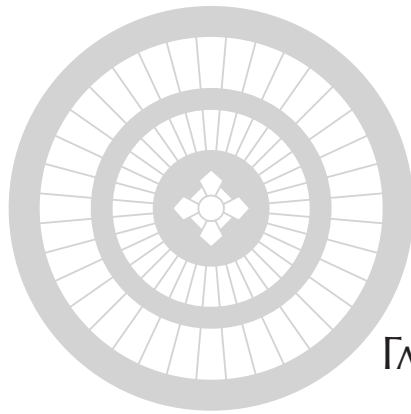
8 | телна причина. – Казу вдигна ръце с дланите нагоре. – Аз нямам нито едно от двете.

Страхът на Казу не укроти гнева на Хиро. Но стореното-сторено. Още упреци нямаше да върнат времето назад. Кодексът на *шиноби* задължаваше Хиро да помогне на събрат в нужда, освен ако това не заплашваше собствената му мисия. А понеже арестуването на Казу можеше да разкрие и двамата мъже, изборът беше ясен.

– Сигурен ли си, че никой не те проследи? – попита Хиро.

Казу кимна.

– Тогава ми кажи какво се случи, с всички подробности, но преди това – слизай от футона ми.

Глава 2

Казу коленичи на тъканото *татами*, което покриваше пода. Хиро прибра кинжала в ножницата.

– Останах да работя до късно – каза Казу, – трябваше да напиша новия график за личните стражи на шогуна.

– Ти работиш в архива – каза Хиро, – не се занимаваш с отбраната на шогуна.

– Така е, но преди месец Сабуро убедил шогуна да освободи стражите от военно командване и сам да поеме контрола над тях. Както казал той, не било разумно личната безопасност на шогуна да се поверява на хора от друг клан. И шогунът се съгласил.

– Военните служители не са ли васали на Ашикага? – попита Хиро.

– Не всички – отвърна Казу, – а и с нетърпението на владетеля Ода да превземе столицата и шогуната тревогата на Сабуро е изглеждала основателна. Поне така сметнал и шогунът.

– Владетелят Ода да не настъпва вече към Киото?

Вълна на тревога премина през Хиро.

– Открито не – каза Казу, – но е пратил делегация в града. Официално тя пристига, за да поднесе дарове на императора и шогуна.

– А неофициално? – попита Хиро.

– Всеки знае какви са намеренията на владетеля Ода. Сабуро се опасяваше, че сред делегатите може да има наемен убиец.

– Очевидно не без причина – каза Хиро. – Кога пристигнаха хората на владетеля Ода?

– Още не са дошли – каза Казу.

– Тогава как е умрял Сабуро?

– Не знам точно. – Казу поклати глава. – Излязох да пийна нещо при Джинджиро, а когато се върнах в кабинета, Сабуро беше мъртъв.

– Убит с твоя кинжал.

– Но не от мен – каза Казу. – Бях оставил без да искам оръжието си на бюрото. Всеки би могъл да го е взел и използвал.

– Уведоми ли стражите в шогуната?

– Те щяха да ме убият на място!

– Тъкмо си се бил върнал от Джинджиро – каза Хиро. – Стражите при портата щяха да засвидетелстват невинността ти.

– Не минах през портата. – Казу направи пауза. – Сабуро ми нареди да не напускам комплекса, докато не си свърша работата, но тя можеше да ми отнеме цяла нощ. Измъкнах се през стената и се върнах по същия начин. Правил съм го и преди. Никой досега не е забелязвал.

Хиро поклати глава.

– Трябва да напуснеш Киото незабавно.

– Не мога – каза Казу. – Пропускът ми за пътуване е в шогуната, а и няма как да мина незабелязан през пропускателните пунктове на изходите от града. Шогунът е разпоредил всяка барикада да се охранява зорко заради делегацията на владетеля Ода.

– Върни се в шогуната и си вземи пропуска – каза Хиро.

– Все някой е открил трупа досега. Сигурно са сложили стражи в кабинета. – Казу отново поклати глава. – Не мога да рискувам. Дори и през стената.

Хиро се замисли за миг.

– Странстващите монаси пътуват без документи. Мога да ти дам роба и шапка на *комусо*. Ако внимаваш, с тази дегизировка можеш да стигнеш чак до Ига.

Той отвори шкафа за дрехи и оттам извади една дрипава роба и чифт протрити сандали, както и една плетена кошница за глава, която миришеше на тръстика и на овехтяло.

Казу се усмихна признателно на Хиро.

– Съжалявам, че те вкарвам в опасност.

– Не споменавай нищо за това – каза Хиро, – особено пред Ханзо.

Хиро повдигна капака на обкования с желязо сандък за оръжия и извади една бамбукова флейта *шакухачи*. Подаде я на Казу.

– Вътре има скрит кинжал.

Силно чукане проехтя из къщата. Хиро замръзна. Имаше някой на вратата на йезуита.

– Проследили са те! – Хиро изтича до голямата дървена ракла, която стоеше до шкафа му за дрехи, и вдигна бързо капака ѝ. – Влизай вътре.

Казу облече монашеската роба върху кимоното си и стъпи в сандъка. Хиро дръпна юргана от футона си и го метна върху по-младия мъж. Не беше най-доброто прикритие, но нямаха време за друго.

– Ако те открият – прошепна Хиро, – оправяш се сам. Той зави с юргана лицето на Казу и затвори раклата.

Чукането се усили.

Хиро пхна кошницата за глава обратно в шкафа, нахлузи туника с дълги ръкави и плъзна панелената врата *шоджи*, която отделяше стаята му от голямата *ое* – всекидневната в къщата.

Отец Матео тъкмо се беше показал от съседната стая. Дългата му до раменете коса стърчеше на всички страни, разрошена от съня. Той беше прехапал долната си устна от съсредоточеност да върже пояс *оби* около набързо надянатото си кимono.

Дори след три години в Киото йезуитът още не можеше да се облича набързо.

Отец Матео погледна нагоре, щом стегна пояса.

– Кой ли може да е по това време?

Хиро сви рамене и се усмихна насила. Не му се предполагаше.

Преди малко повече от година подобно предутринно посещение беше призовало двамата мъже в една чайна, където една артистка беше обвинена в убийството на свой гост самурай. Когато отец Матео се намеси да я спаси, синът на убития ги застави да открият убиеца на баща му или да последват участта на артистката.

Хиро се надяваше този посетител да не идва за същото.

Той последва отец Матео в малкото фойе, което се намираще от южната страна на всекидневната.

– Кой е? – извика йезуитът през резбованата входна врата.

– Мир вам, отче Матео! – извика глас. – Изумо е. Отец Вилела ме праща.

Хиро тихо въздъхна с облекчение. Изумо беше църковен прислужник в официалната йезуитска мисия в центъра на Киото.

Понеже дейността на отец Матео сред простолудиято би отчуждила самурайския елит, чиято подкрепа беше нужна за присъствието на католическата църква в столицата, йезуитите работеха в отделни мисии. Хиро никога не беше виждал Гаспар Вилела – старшият йезуит в Киото и формалният началник на отец Матео. Но *шиноби* знаеше Изумо и позна църковния прислужник по гласа и акцента.

Хиро се оттегли в стаята си, а отец Матео отвори вратата на Изумо. *Шиноби* остави своята *шоджи* открехната, за да може думите на отец Матео да долитат ясно до ушите му. Отец Матео смяташе подслушването за грях, а пък Хиро се смяташе за освободен от религиозните правила на свещеника.

Шиноби смени туниката и панталоните си с пушечносиво кимоно, скроено по последна самурайска мода. Докато се преобличаше, той слушаше разговора, който се водеше във всекидневната.

– Извинете, че ви събуждам толкова рано – каза Изумо.

Църковният прислужник звучеше притеснен. Хиро знаеше защо. Японците смятаха непредвидените предутринни посещения за изключително неучтиви.

– Няма защо да се извиняваш – каза отец Матео. – Какво се е случило?

– Станало е убийство – каза Изумо – и шогунът ви моли да помогнете за разкриването на убицеца.